

гитѣ животни, и Яго никакъ не го разбираше. Все пакъ, понеже папагалътъ бѣше внимателенъ и имаше желание да се учи, скоро се научи да казва „добъръ день“ и „лека нощъ“. Това много зарадва неговия стопанинъ, който бѣ го купилъ отъ ловцитѣ съ намѣрение да го продаде колкото може по-скъпо. И, наистина, скоро се яви една възрастна госпожа, която го купи два пѣти по-скъпо, понеже папагалътъ знаеше да говори.

Когато Яго се настани при тая госпожа, изведнажъ се почувствува уморенъ отъ пѣтуването и отъ всичко, що му се бѣ случило презъ последнитѣ нѣколко месеца. По цѣли часове стоеше въ клетката си и си спомняше за прекраснитѣ джунгли, за своитѣ другари, за слънцето и свободата, която бѣ изгубилъ за винаги. Той бѣше спокоенъ и не искаше да хвъркне, макаръ че клетката му бѣше винаги отворена. Госпожата бѣше добра къмъ него — даваше му захаръ и хлѣбъ натопенъ въ млѣчно кафе, което Яго много обикна.

За да отвърща донѣкъде поне съ сѣщото внимание на госпожата, Яго скоро се съгласи да стои на рамото ѝ. Започна и да приказва като човѣкъ. Знаеше да казва, освенъ „добъръ день“ и „лека нощъ“, още много други думи, които не разбираше, но госпожата винаги се смѣеше и му даваше захаръ и млѣчно кафе.

А презъ единъ хубавъ день, когато слънцето блестѣше почти както въ неговата джунгла и когато листата на непознатитѣ му дървета тукъ хвърляха почти черна сѣнка върху жълтия пѣсъкъ, Яго реши да литне на свобода, да почувствува още веднажъ въ висинитѣ всичката хубостъ на живота. Той бавно разпери жълтозеленитѣ си крила, които така дълго бѣха стояли свити, разпери опашката си и, като протегна глава къмъ слънцето, изхвъркна презъ отворения прозорецъ. Той летѣше съ недовѣрие къмъ тоя чуждъ за него свѣтъ, ала все пакъ въздухътъ и мирисътъ на цвѣтята така го упойваха, че най-сетне всичко забрави и само летѣше.